

— Очитѣ ми да се прѣснатъ, ако. . .

— Стига, стига, — отвърна Павелъ.

И безъ колебание — той ѝ откри тайната.

— Толкозъ по-добре, — се възрадва тя.

Царка се радваше, че тъй тѣ, тя и Павелъ, ще бждатъ наедно; ще се обичатъ безъ да имъ се пречи.

Окрилена тя скочи, обгледа да нѣма хора вънъ — и цѣлуна въ уста Павла.

Той леко я отстрани да не бждатъ видѣни.

— Само че трѣбва голѣмо пазене, за да не се издадемъ, че всичко ще пропадне, — забелѣза Павелъ.

— Не бой се, Павле. Азъ знамъ, и като си отдѣхна — тя стана, протегна ржце къмъ